Апокалипсис XIX века. Подлинная история геноцида

https://www.tart-aria.info/apokalipsis-xix-veka-podlinnaja-istorija-genocida

Kapitola 2: Apokalypsa

Chtěl bych hned na začátku učinit dvě upřesnění:

1. Když říkáme „jaderné zbraně“, máme na mysli zbraně srovnatelné s jadernými zbraněmi. Princip fungování těchto zbraní může být samozřejmě rozdílný, jako vakuový, elektromagnetický, plazmový, dokonce i takový, který zatím neznáme. Samozřejmě jaderné zbraně konkrétně jako zbraň hromadného ničení jako taková byly v této válce také použity. Zároveň **zdůrazňuji, že současně s jadernými zbraněmi byly použity i jiné typy zbraní srovnatelné síly.**

2. **Události z počátku 19. století záměrně označuji jako „kataklyzma“ nebo „apokalypsu“, nikoli jen jako jadernou válku, protože válka sama je jen jednou z několika epizod této katastrofy.** Celá katastrofa se skládala z několika fází, přičemž první fází byla válka za použití zbraní hromadného ničení, včetně zbraní jaderných. Další fází byl přírodní kolaps. Chronologie samotné apokalypsy byla následující:

    - Kobercové jaderné údery. Půda z výbuchů vynesená do vzduchu.
    - Masivní požáry z výbuchů sežehly organické látky na rozsáhlých územích.
    - Zemětřesení a sopečné erupce způsobené napětím v zemské kůře. Opět byla půda vyzdvižena do nebe, tentokrát již popela a popílku.
    - Jak byly rozsáhlé oblasti zbaveny vegetace, začaly mohutné prachové bouře. Které rovněž zvedly k nebi další množství prachu.
    - Množství prachu v atmosféře dosáhlo „kritické množství“, až se vrstva vodní páry na pólech zhroutila a po celé Zemi začaly padat bahenní deště.

Je třeba si uvědomit, že **všechny tyto události se odehrály v poměrně krátkém časovém období** a byly přímo propojeny, takže by měly být považovány za jednu probíhající událost.

1. Průběh samotné války

Průběh událostí během samotné jaderné války dobře známe, ale nevíme, co bylo její skutečnou příčinou, a pravděpodobně se to nikdy nedozvíme. Zde **se mohu pouze domnívat, že konflikt začal na středomořském pobřeží Afriky a zejména na území Maroka.** Africký stát si pravděpodobně činil nárok na celý kontinent, ale jeho severní část byla obydlena, řečeno moderní mluvou, „slovanskými národy“. Hned na úvod chci zdůraznit, že **původně byl národ jednotný, neexistoval ani pojem „národnost“, všechny národnosti budou vymyšleny později**, ale k této otázce se ještě vrátíme, zatím se však podíváme na chronologii událostí.

Podle našeho předpokladu chtěl africký stát získat pod svou správu středomořské pobřeží kontinentu a na tomto základě vznikl konflikt. Pravděpodobně se jednalo o pokusy vyřešit otázku diplomaticky, neboť proti spojenectví Hyperboreje a Indie stálo spojenectví Afriky a Austrálie.

Současná pyramida řízení společnosti na Zemi

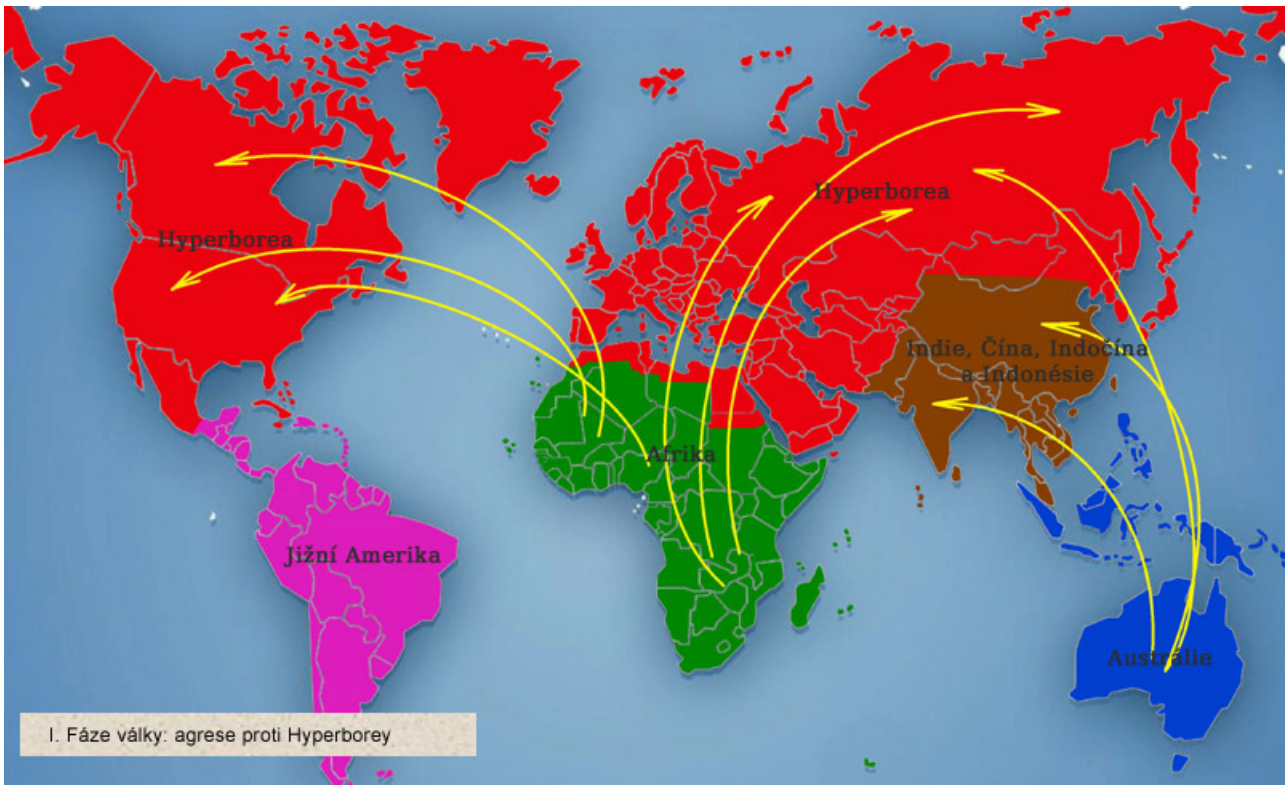

Je vysoce pravděpodobné, že po dlouhou minulost do projektu lidstva zasahují různé mimozemské rasy a zejména se svými zištnými zájmy o nadvládou nad veškerými zdroji na Zemi. Kromě toho se původní lidstvo, které sem přišlo z Vesmíru, snaží navrátit do původního projektu duchovního vzestupu.

Příchozí vesmírní parazité se postupně infiltrovali mezi lidstvo, včetně možnosti přijmout lidské tělo a klonovat své uměle vytvořené bioroboty s předem daným úkolem a naprogramováním. Protože disponují pokročilými technologiemi, snaží se jednotlivé vzestupy lidstva vždy zavčas zastavit, což poslední dobou provádějí různou formou planetárního resetu resp. apokalypsy. Tyto cykly se opakují po cca 250 letech viz článek Nová CHRONOLOGIE dějin lidstva – příběh několika apokalyps.

Přímým dokladem o přítomnosti mimozemské parazitické rasy na Zemi je článek Jednatelka Světové banky tvrdí, že peníze i náboženství ovládají mimozemšťané. Jak k tomu došla?, který obsahuje i přímé svědectví Karen Hudes před kamerami.

Nevíme, jak dlouho jednání trvala a jaký byl jejich výsledek, ale jednoho podzimního dne, koncem října podle současného kalendáře **(cca rok 1815)**, Afrika odpálila mezikontinentální balistickou raketu země-země. **Afrika zahájila cílené jaderné údery na hospodářsky významné a hustě osídlené oblasti Sibiře a Severní Ameriky. Austrálie zahájila stejné cílené údery proti Sibiři a Indii.**

Hyperborea odpověděla bodovými údery na území Afriky a Austrálie. Indie podnikla odvetné kroky pouze směrem k Austrálii, protože v té době ještě platily obchodní dohody s Afrikou.

Ve válce existují primární a sekundární cíle a právě primární cíle byly cílem útoku. **Po bodových úderech aktivovaly systémy Perimeter obou stran konfliktu odpálení všech nebo většiny zbývajících jaderných zbraní.** Tento systém byl následně nazván „zbraněmi odplaty“. Díky působení systémů protivzdušné obrany byly některé z odpálených raket zničeny a nedosáhly svých

cílů. Raket však i tak bylo mnoho, příliš mnoho.

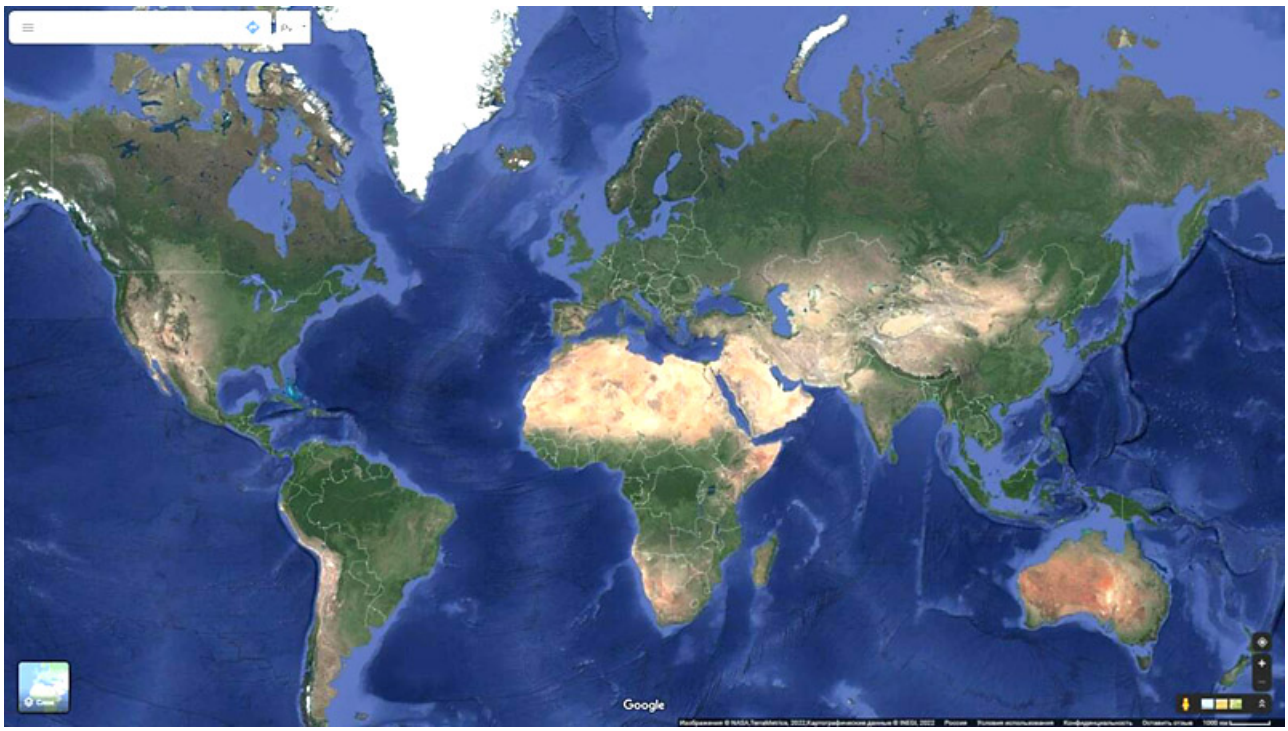
Vědci vytvořili počítačový model, jak by vypadala jaderná válka mezi Ruskem a USA (aeronet.news)

Americký Future of Life Institute vypracoval simulaci, co by se stalo po vypuknutí jaderné války mezi Ruskem a USA. Asi 5 miliard lidí po smrti a jaderná zima.

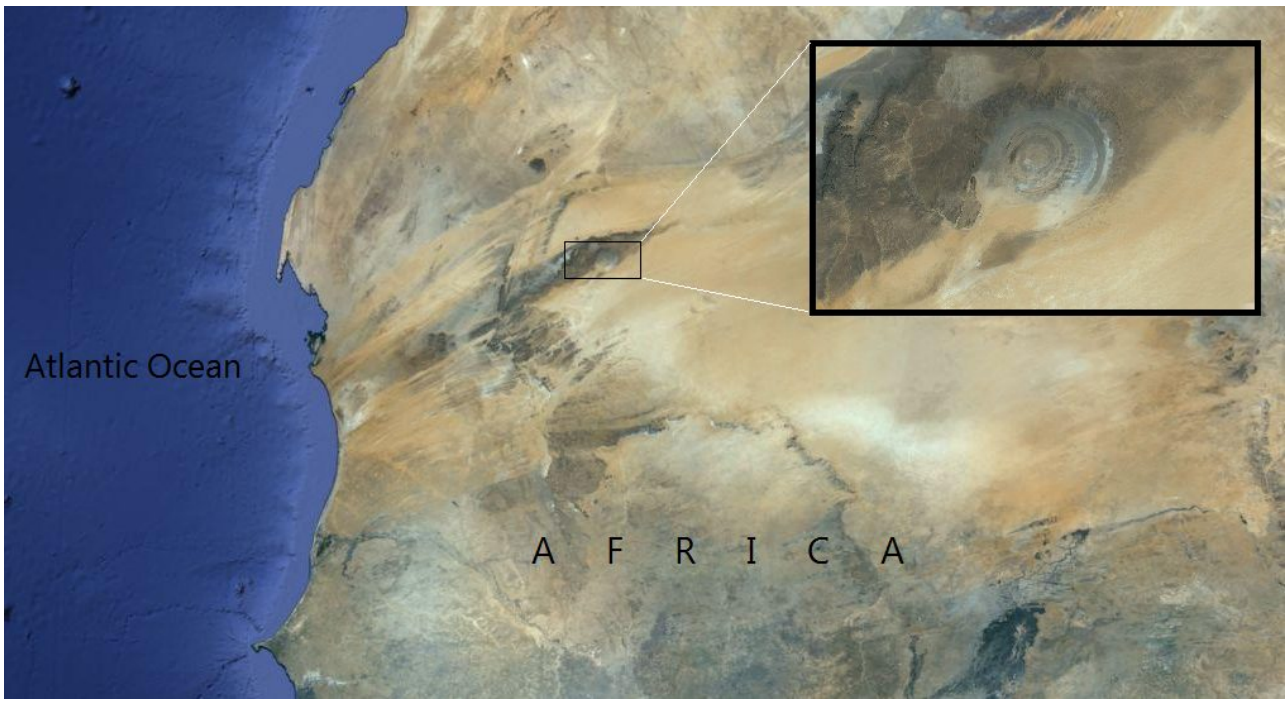
„Rozprava o sedmi sluncích“. Sbírka lidových pohádek z oblasti Komi a Permu „Sto stříbrných koní“:

> *„…Když se objevilo páté slunce, oceán postupně vysychal, když se objevilo šesté slunce, „celý svět se naplnil dýmem“, když se objevilo sedmé slunce, celý svět rozpadnout se pod náporem plamenů.“*

Došlo ke strategickému masivnímu útoku zbraněmi hromadného ničení, a to kobercovým bombardováním pozemní kontaktní kazetovou municí v kombinaci s individuálními údery zvláště silnou výbušnou leteckou municí, **včetně koncentrace několika silných úderů na omezeném území**, které proměnily kvetoucí zemi v poušť, v níž dosud vřel život.

Například Sahara se stala pouští právě v důsledku událostí z počátku 19. století. To upozorňuje hned na dvě populární otázky – proč byly pouště bombardovány a proč bylo nutné zasáhnout tak hustě.

Pro snazší pochopení rozsahu této tragédie uvádíme jednoduchý příklad. **Pozemní jaderné výbuchy v Semipalatinském jaderném polygonu měly celkovou sílu přibližně 100 megatun.** Pokud by i ony explodovaly v krátkém časovém úseku, plocha celkového zničení by činila pouhých 8 500 km2. To je čtverec o rozloze 92 krát 92 kilometrů. Souvislá zóna požáru by měla rozlohu 107 krát 107 km čtverečních. A to vše je v naší blízkosti, nikoliv přes půl světa. A samozřejmě to nezasype města po celém světě vrstvou 2 metry nebo více hlíny. I při pohledu na fotografie trychtýřů po 200 letech si uvědomíte, jaký to byl pekelný mlýnek na maso.

O předpokladu, že se jedná o krasové závrty, nemusíme ani mluvit, protože krasové závrty vyžadují ke svému vzniku tekutou vodu, a tohle je Sibiř, která je věčně zmrzlá.

Meteority? Možná, ale proč tak selektivně a seskupeně? Jaké typy kráterů existují a jak se liší, jsme se zabývali v článku „**Cesium-137 v Rjazani7**“ (www.tart-aria.info/jadernaja-vojna-xix-veka). Pokud by i polovina těchto kráterů tvořily krátery po jaderných explozích, spočítejte si sami podle velikosti těchto kráterů sílu nálože a možnou hmotnost zeminy vynesené do atmosféry.

> *Pro srovnání: po jaderném výbuchu o ekvivalentu 1 megatuny TNT zůstane kráter o průměru 390 metrů a výška výstupu mraku z takové exploze je 19 kilometrů.*

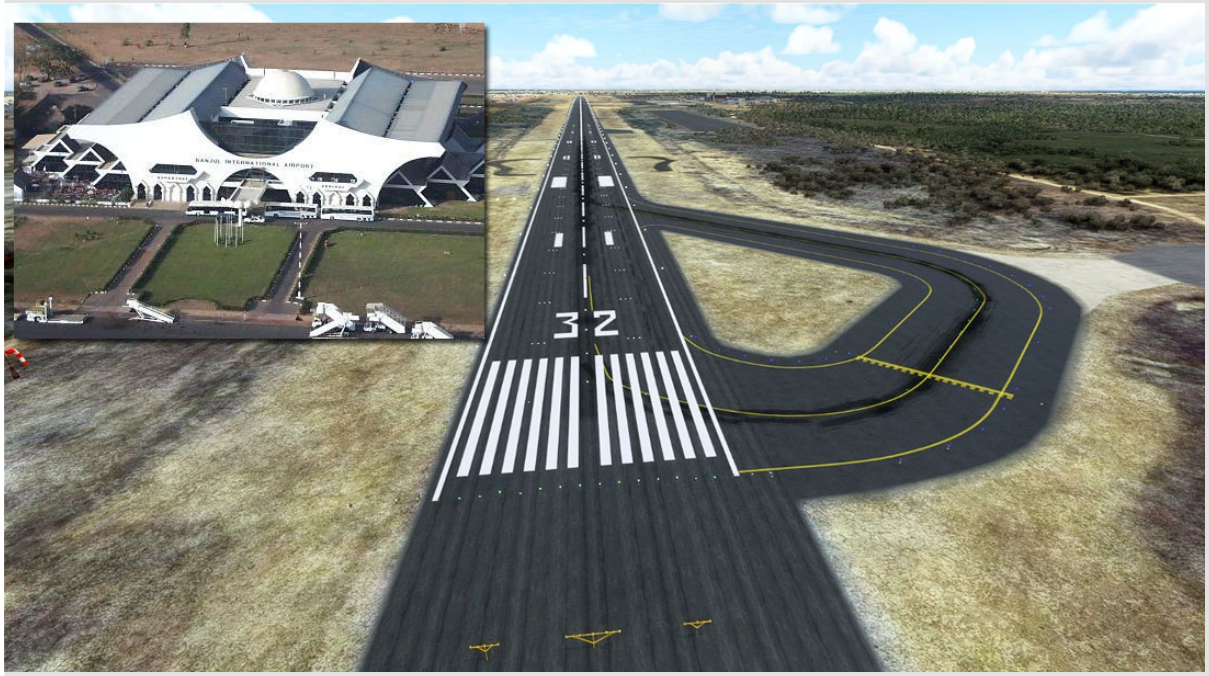
Nejtěžší a nejhrubší částice, například písek, se usazují v okolí epicentra výbuchu. V závislosti na intenzitě výbuchu může být do horních vrstev atmosféry vyvržena nejen hlína, ale i písek.

Možná se ptáte, proč tedy starověká města přežila? Vše záleží na velikosti města a jeho roli ve strategickém plánu. Varianta první: silnější nálože letěly na jiný cíl a na jedno velké město bylo svrženo několik menších náloží, které nestačily na to, aby město zcela vymazaly z povrchu zemského. Například došlo k jednomu leteckému jadernému výbuchu nad Tulou a k jednomu o něco jižněji od Tuly. Druhá možnost: všechny nálože v odpalovacích zařízeních byly automaticky odpáleny na konkrétní, předem určené cíle. Varianta třetí: v přeživším městě nebyly žádné důležité cíle.

Samotná jaderná válka vlastně netrvala dlouho. Například doba letu moderních raket je kratší než 20 minut, takže **celková doba bojových operací v této válce byla jeden, maximálně dva dny**. **Probíhaly také pozemní operace kombinovaných zbraní, ale ty byly zaznamenány doslova v jednotkách**: existovalo několik faktů o střetnutích, stejně jako několik případů vylodění na nepřátelském území, ale ty neměly vliv na celkový průběh událostí, proto se v tomto článku nebudeme zabývat operacemi kombinovaných zbraní, abychom čtenáře nezatěžovali materiálem.

Ve skutečnosti celá válka spočívala ve výměně úderů zbraněmi hromadného ničení. Většina obyvatel Země si ani nestačila uvědomit, že válka začala a skončila. Kataklyzmata, která následovala, však trvala asi dva roky (pozn. překl. pravděpodobně zmiňované roky 1815 a 1816 bez léta). Proto se v lidové paměti a ve folklóru vyskytuje takový pojem jako potopa, **ale na samotnou válku není téměř žádná vzpomínka**.

Do naší doby se zachovaly pozůstatky pradávných letišť a kosmodromů

Představu o globální válce podporují další nálezy po pradávných letištích, jejichž pozůstatky se nacházejí do dnešní doby. Dokonce některé přistávací dráhy jsou v tak dobrém zachovalém stavu, že na nich jsou v dnešní době provozována letiště. Badatelé, pravděpodobně vlivem pozměněné hisTORIE, udávají zánik těchto letišť před cca 12 až 14 tisíci lety. Bez ohledu na to mohly fungovat ještě v nedávné době a účastnit se bojových akcí na počátku apokalypsy v 19. století.

Mýtus o dávné jaderné válce v Indii

Důkazy jaderné války a pokročilých zbraní se nacházejí na různých místech světa. Za zmínku stojí pozůstatková radiace, ruiny měst a obří krátery v Indii.

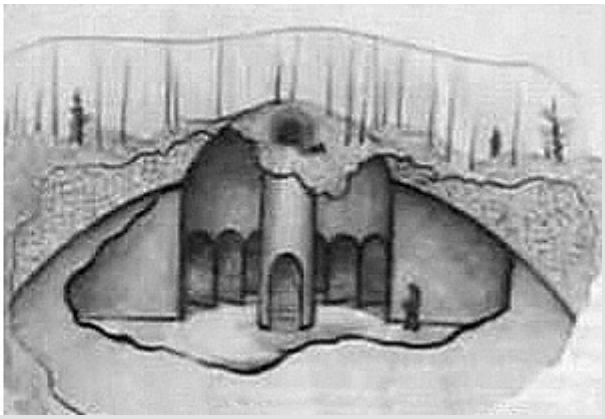

Špičkové technologie „zlatého věku“ skutečně existovaly

Z článku popisující válku bohů je odkaz na pradávné pokročilé technologie, cestování vesmírem a válkou bohů, která zapříčinila globální katastrofu. Je obtížné datování jednotlivých válek, zásahů bohů a mimozemšťanů, apokalyps, protože se takto mohlo stát v dějinách lidstva a opakovaně.

Pokročilý obranný systém na Sibiři dokládají zvláštní úkazy na nebi a zachované příběhy Jakutů. Jedná se zejména o tunguzskou událost a jakutské kotle, které by mohly být dokladem dávné vojenské ochranné technologie celé naší planety umístěné na Sibiři.

A když už jsme se dotkli **tématu lidové paměti**, odpovím hned na otázku, **proč si nikdo nepamatuje tuto jadernou válku**. Prvním a nejdůležitějším důvodem, který byl zmíněn výše, **je krátké trvání samotné války**.

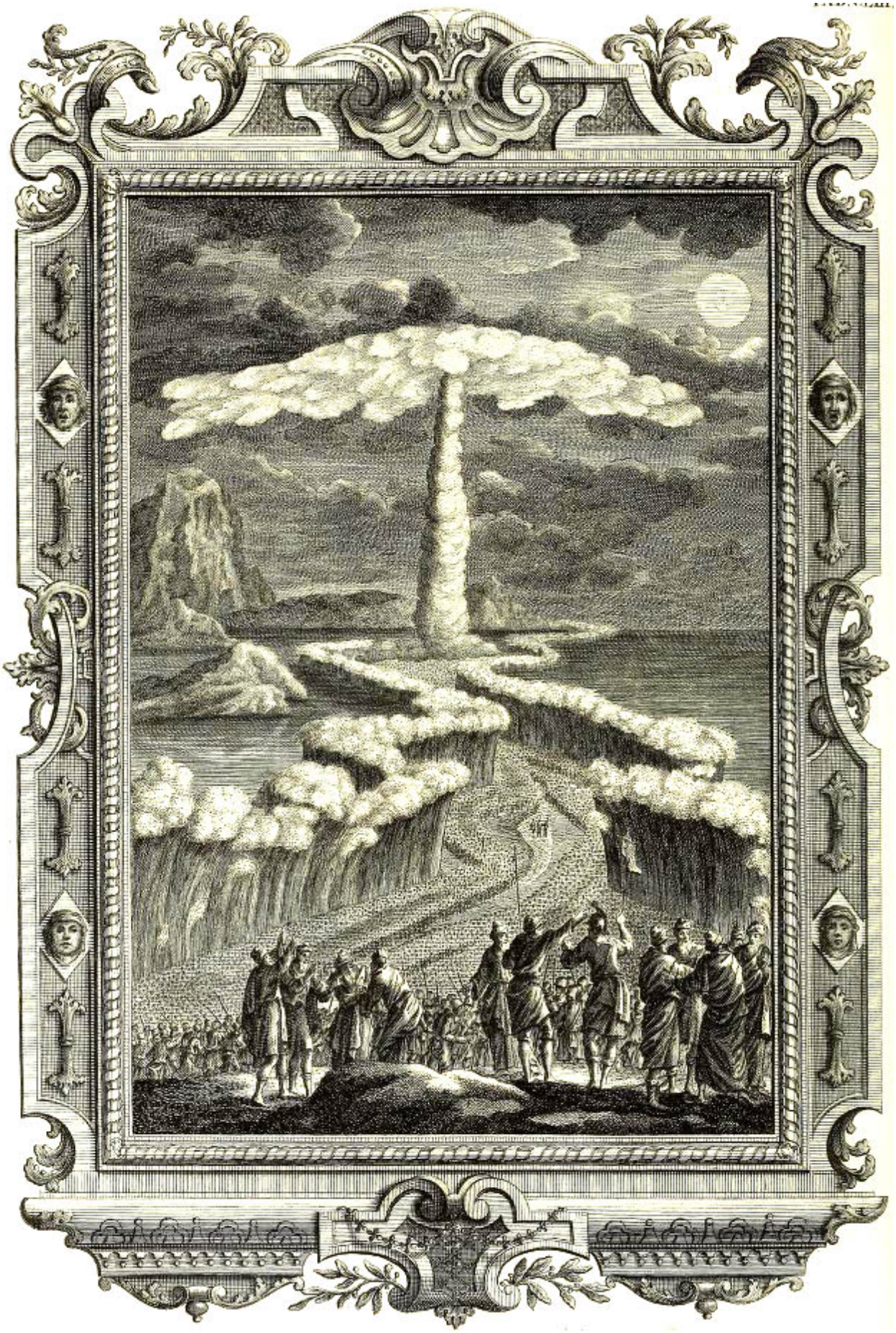
Druhým důvodem je tzv. subjektivní faktor vnímání. Ve skutečnosti je vše jednoduché, **lidé vyprávějí svým potomkům příběhy, nebo to, čeho byli sami svědky, nebo co jim vyprávěli jejich předkové. Pokud ale žádné takové příběhy neexistují, neznamená to, že se to nestalo, jen si to jejich předkové nepamatují (neviděli to, neumějí si to vysvětlit atd.)**. Možná měli štěstí, že žili v oblasti, kde k jaderným úderům nedošlo a následné katastrofy nebyly tak strašné. Možná byl jejich příběh spíše nějak alegorický, možná obrazný.

Řekněme například, že jsem v životě neviděl trolejbus. Nemám ponětí, co to je a jak funguje. O technice vím nanejvýš to, jak se staví vůz. A teď mi, prosím, řekněte, jak se vůz s rohy pohybuje bez koně?

Další příklad: dokážete od oka rozeznat let meteoritu od letu hlavice rakety Sarmat? To bez patřičného vybavení nedokážou ani specialisté. **Člověk, který vidí na obloze letící objekt, nakreslí přesně to, co vidí – světelný pruh, protože je velmi obtížné reprodukovat pohyb na statickém snímku, navíc pohyb světelného objektu pohybujícího se velkou rychlostí.**

Po nějaké době bude jiný člověk, který se na obrázek dívá, vnímat obrázek jako blesk nebo asteroid, protože v jeho mysli nejsou žádné jiné příklady toho, co by to mohlo být, a mozek je navržen tak, aby vnímal analogicky, a pokud mozek žádnou analogii nenajde, pak si člověk prostě nemusí všimnout té či oné věci před sebou.

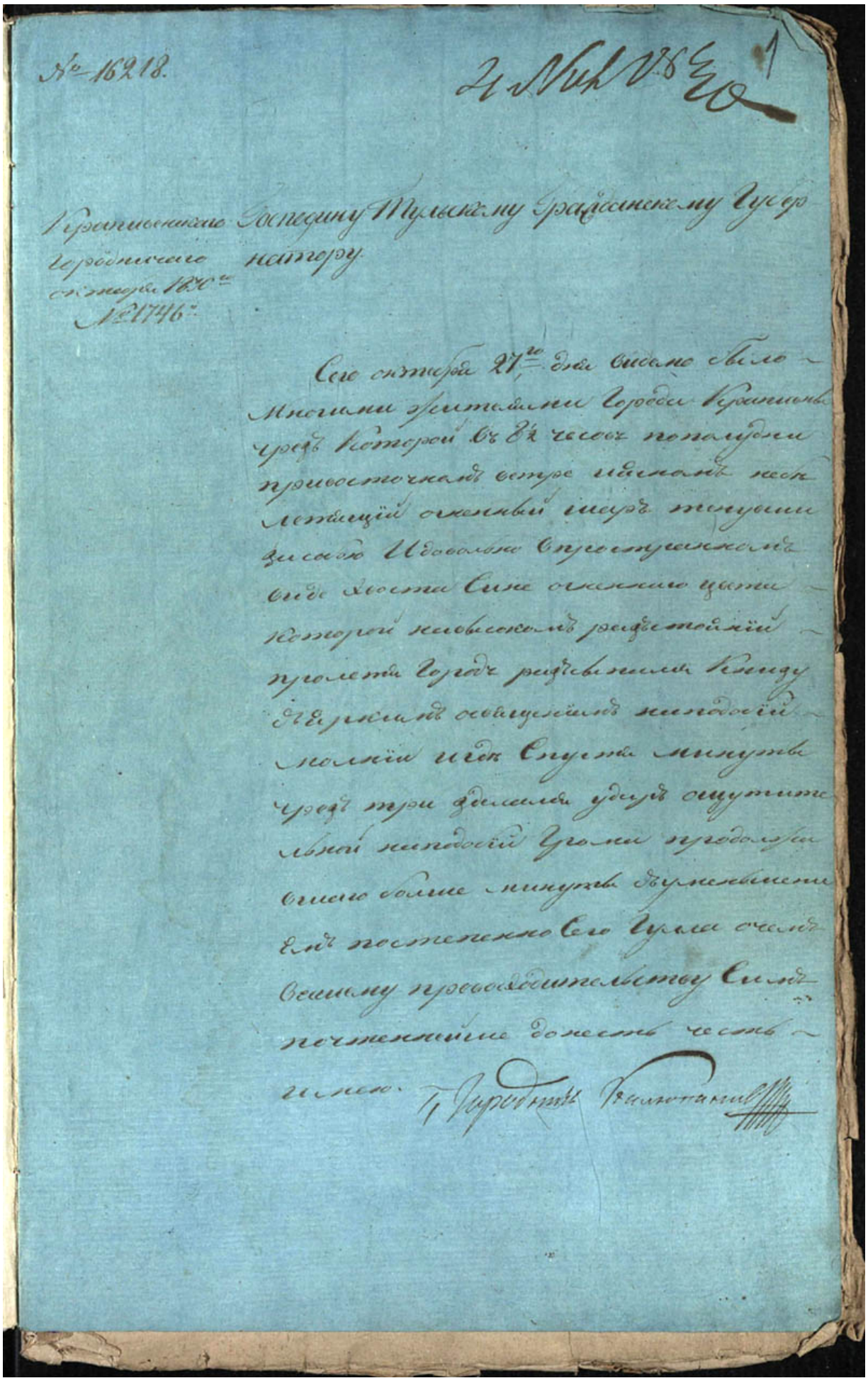
Třetím důvodem je objektivní faktor vnímání: jaderný hřib není samotný jaderný výbuch, jak se

mnozí lidé domnívají, jsou to jen konvektivní proudy vzduchu a prachu, které vznikají po světelné erupci, což je vlastně skutečný jaderný výbuch. **Intenzita světla vyzařovaného ohnivou koulí je však taková, že člověka může nejen oslepit, ale i spálit, takže je přirozené, že lidé, kteří ohnivou kouli viděli, nedokázali říct, jak hřib vypadá.** Buď byli oslepeni, popáleni, nebo se skrývali. A pokud se lidé před zábleskem světla včas ukryli, dost možná jaderný hřib neviděli. Kdo si vzpomene na staré instrukce civilní obrany ve školách SSSR, říkalo se:

> *Klekněte si, zakryjte se a NEDÍVEJTE SE na záblesk.*

Chcete-li pochopit ohnivou kouli jaderného výbuchu, zkuste se za jasného slunečného odpoledne alespoň minutu dívat na slunce bez brýlí a bez zavření očí! Samozřejmě byste se o to neměli ani pokoušet, jinak riskujete, že si velmi poškodíte zrak. Ale myslím, že jste příklad pochopili a světelný záblesk jaderného výbuchu je tisíckrát jasnější. Samozřejmě řeknete, že je to slabé vysvětlení, to nerozporuji, ale možná právě **proto existují ojedinělé doklady o těchto ohnivých koulích, protože existovali lidé, kteří jaderný výbuch pozorovali z bezpečné vzdálenosti, našli sílu ho dokonce zaznamenat a dokumenty se zachovaly v archivech**.

Těmto a mnoha dalším dokumentům z Tulského státního archivu jsme se věnovali v článku „**Výbuch nad Tulou v roce 1830 aneb zapomenutá válka**“ (www.tart-aria.info/vzryv-nad-tuloj-1830-goda-ili-zabytaja-vojna). Tři archivní dokumenty popisují výbuch ohnivé koule nad městem:

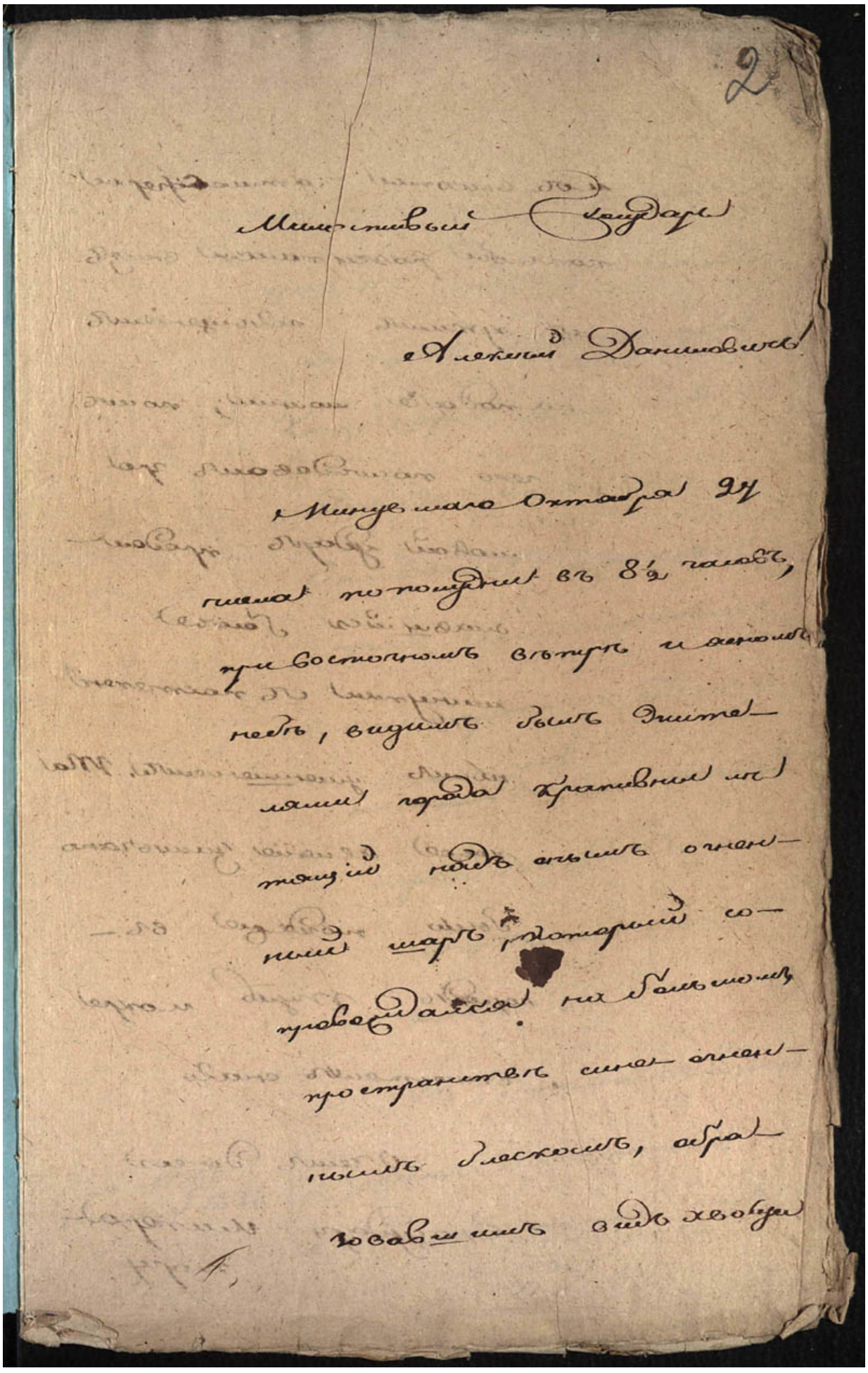

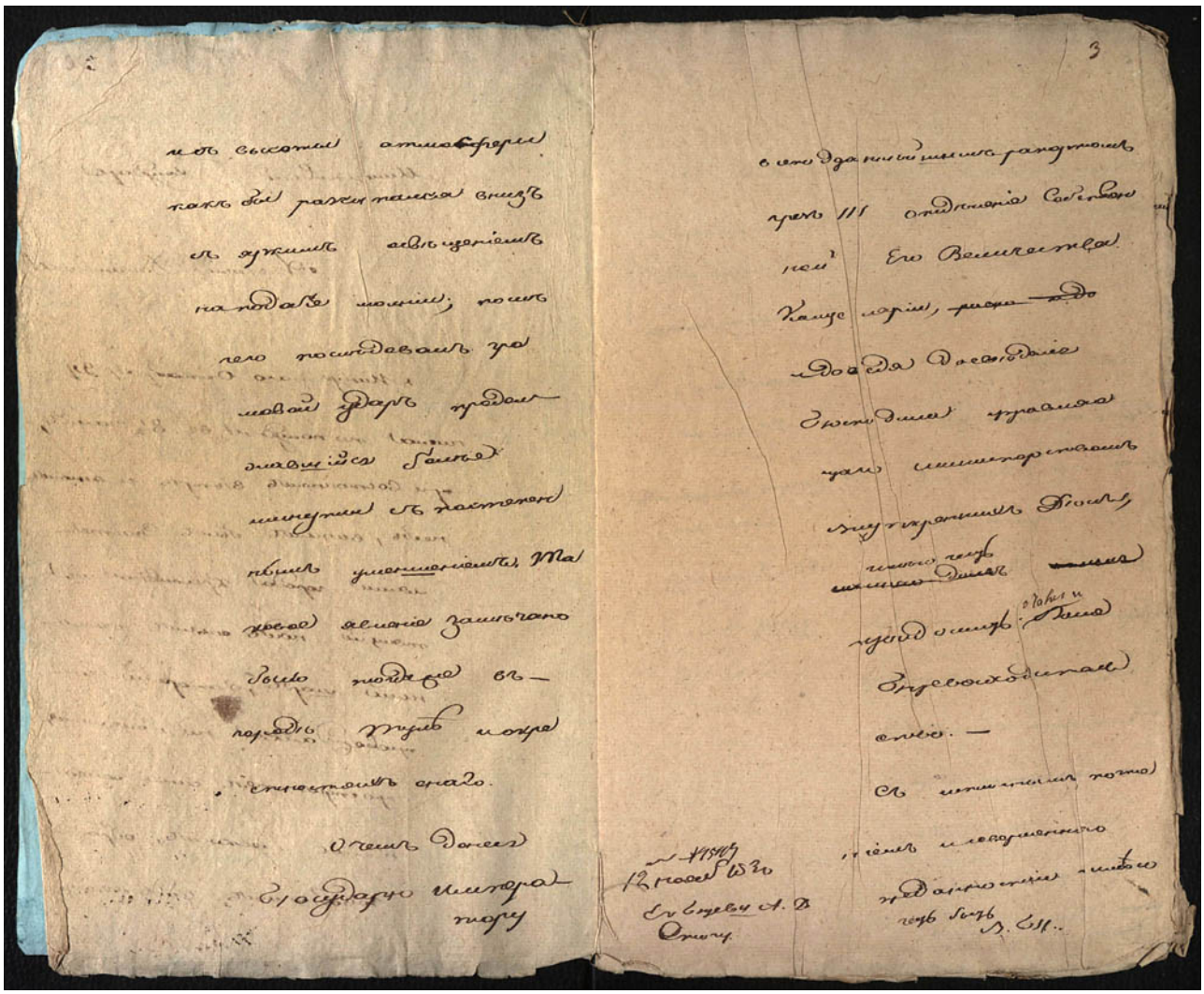
№ 1618.

Господину Тульскому Гражданскому Губер
натору

Сего октября 27-го дня сдано было
многими зрителями города Кромы
чрез которой в 8 часов пополудни
приостановилась стрельба пушек
летящей оконечной шаръ тянущий
за собою Изображение Спускающейся
сбоку части Сими окончено цвети
которой наибольшей радиусъ
пролетя города радиусомъ конца
Двенадцать осмнадцать линейной
полной шаръ Спустя минуты
чрез три дождя удалъ спустите
льной линейкой Углы продолжи
ли около минуты Вертикальное
его постепенно Сего Числа сдел
ал Всемилостивейшему Сими
почтительнейше донесть честь
имею.

Гражданский Губернатор

Po uvedení filmu se objevily komentáře, že se jedná o meteorit nebo asteroid. Jsem si jist, že podobné komentáře a obviňování z negramotnosti budou pokračovat.

Za prvé, v rejstříku meteoritů, komet a asteroidů se objekt, který explodoval nad Tulou na počátku 19. století, ani nepřibližuje, a kromě toho nemá smysl skrývat přírodní katastrofu.

Za druhé, už jsem o tom mluvil mnohokrát, cesium-137 je technogenní produkt a v meteoritových závrtech se nenachází. Avšak v Tule bylo ve vrstvě požáru z roku 1834 v hloubce 2 metrů nalezeno cesium-137, což je produkt jaderného rozpadu uranu nebo plutonia. Ve vrstvách nad ním, ani pod ním, se navíc žádný takový izotop cesia nenachází. A cesium nemůže být pozůstatkem meteoritu, a to z jednoho prostého důvodu: poločas rozpadu cesia-137 není delší než 30 let. Za miliony let, po které meteorit putuje vesmírným prostorem, by po něm nezůstala žádná stopa cesia.

Za třetí, cesium-137 nevzniká dopadem meteoritu na Zemi, jak se mě někteří snaží přesvědčit. Cesium-137 je produkt vyrobený člověkem a je produktem jaderného rozpadu uranu nebo plutonia a vzniká pouze při reakci jaderného rozpadu a jinak nikoliv. Z toho vyplývá, že **už samotná přítomnost cesia-137 je faktem potvrzujícím jaderný rozpad na tomto místě**, a může jít buď o jaderný výbuch, nebo o reaktor jaderné elektrárny, protože třetí možnost prý neexistuje.

Za čtvrté, cesium-137 se nachází nejen v Tule, ale také v sousedních regionech a v oblastech severně od černobylské zóny, stejně jako v jiných oblastech Ruska a v zahraničí.

Dovolte mi, abych na pár minut odvedl pozornost a vysvětlil zásadní věci. Nejoblíbenějším

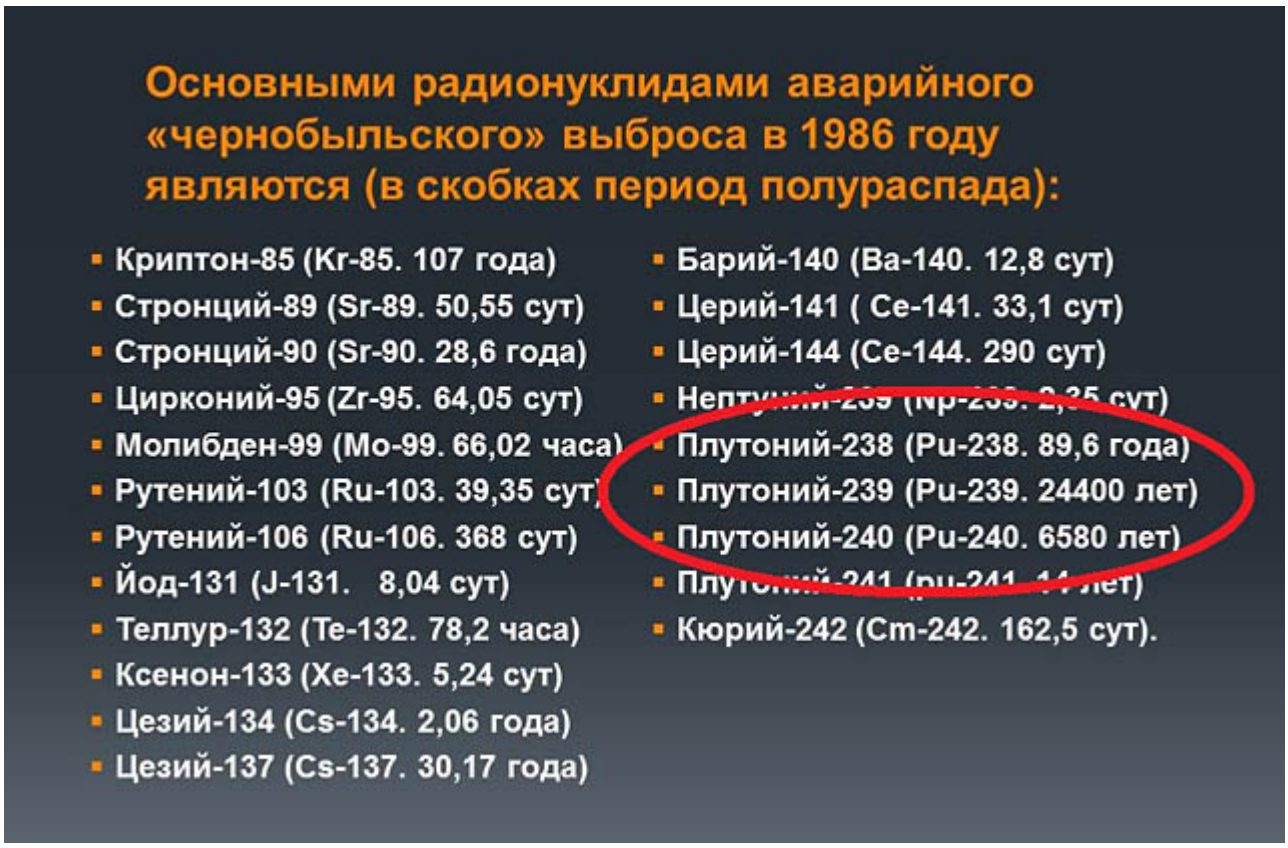
argumentem proti verzi o jaderné válce v minulosti je téma několikatisícové radioaktivní kontaminace a skeptici uvádějí příklad Černobylu. **Že kdyby v minulosti došlo k jaderné válce, celá země by byla zamořena jako Černobyl**, kde se nedá žít tisíce let, protože je vše kontaminováno. Je zde jedna velmi důležitá věc: **v Černobylu k žádnému jadernému výbuchu nedošlo! Výbuch na čtvrtém bloku černobylské jaderné elektrárny je srovnatelný s výbuchem „špinavé bomby“**, kdy bylo radioaktivní palivo z reaktoru rozptýleno kolem epicentra a jemně rozptýlený radioaktivní prach byl větry roznesen na stovky či tisíce kilometrů.

Abych vám ušetřil čas, vysvětlím vám to jednoduše. Podle fyziky rozpadových procesů jsou jaderné reakce v epicentru jaderného výbuchu a v reaktoru jaderné elektrárny stejné. A zásadní rozdíl je v tom, že v reaktoru jsou tyto procesy řízené a probíhají pomalu, zatímco v epicentru výbuchu je reakce neřízená a probíhá tím rychleji, čím větší je síla nálože, tj. množství výchozí látky. **Při jaderném výbuchu se látky přeměňují na jiné látky velmi rychle** a čím větší je výtěžnost, tím rychleji tyto přeměny probíhají a tím větší je množství látky, která má čas reagovat.

Proto se v místě jaderného výbuchu nachází velké množství cesia, jódu a dalších izotopů, které udržují vysoké radiační pozadí. Poločas rozpadu jódu-131 je však 8 dní, cesia-137 30 let. Všimněte si, že se jedná o POLOVIČNÍ rozpad, nikoli o úplný rozpad. To znamená, že za 30 let bude cesia o polovinu méně, za dalších 30 let ho bude polovina z poloviny a tak dále. To znamená, že z „pomyslného kilogramu cesia-137“ bude za 30 let polovina kilogramu a za dalších 30 let 250 gramů a za dalších 30 let 125 gramů atd. Každých 30 let se množství látky sníží o polovinu. **Za 180 let tak z podmíněného kilogramu cesia-137 zbude 15 gramů.** Čísla jsou naprosto jednoznačná, jen pro zjednodušení chápání, že za 200 let lze zbytek zjistit zcela reálně, ale nikoliv dozimetrem, **nýbrž v laboratoři a podle zbývajícího množství cesia-137 a počtu poločasů rozpadu lze přibližně vypočítat datum události, pokud budeme počítat zpětně**.

Černobylská stopa, semipalatinská stopa a jakákoliv jiný moderní příměr je tedy vyloučen. A příklad Černobylu (nebo Fukušimy) se nehodí, jak jste již pochopili, z toho důvodu, že je tam rozptýleno převážně původní radioaktivní palivo. Produkty samotného rozpadu tam samozřejmě jsou, ale je jich tisíckrát méně a **právě radioaktivní palivo si udrží vysoké radioaktivní pozadí tisíce let.**

Vraťme se však k **problematice ohnivých koulí, protože je zajímavé, že podobný jev byl pozorován i v Severní Americe**. Tato událost se nazývala **„Hvězdný déšť z roku 1833“**. Ve dnech 12.-13. listopadu 1833 bylo zaznamenáno 34640 padajících hvězd za hodinu, které spočítal profesor D. Olmsted po zeslabení hvězdného toku.

Významný rok 1833

Noc z 12. na 13. listopadu roku 1833 byla velmi důležitá nejen pro objevení roje Leonid, ale také ji můžeme označit jako opravdový novodobý počátek meteorické astronomie. Pár hodin po západu Slunce 12. listopadu 1833 zaznamenali někteří astronomové na obloze neobvykle velké množství padajících hvězd.
Největší překvapení však nastalo v ranních hodinách té noci. Během 4 hodin před svítáním rozzářilo nebe v Severní Americe velké množství jasných meteorů. Reakce na toto nebeské divadlo byly velmi rozdílné, od hysterie a prohlašování, že nastal soudný den, až po vzrušení vědců, když zjistili, že až tisíc meteorů za minutu vylétává ze souhvězdí Lva. Noviny z této doby udávají, že o tuto podívanou nezůstal nikdo ochuzený.

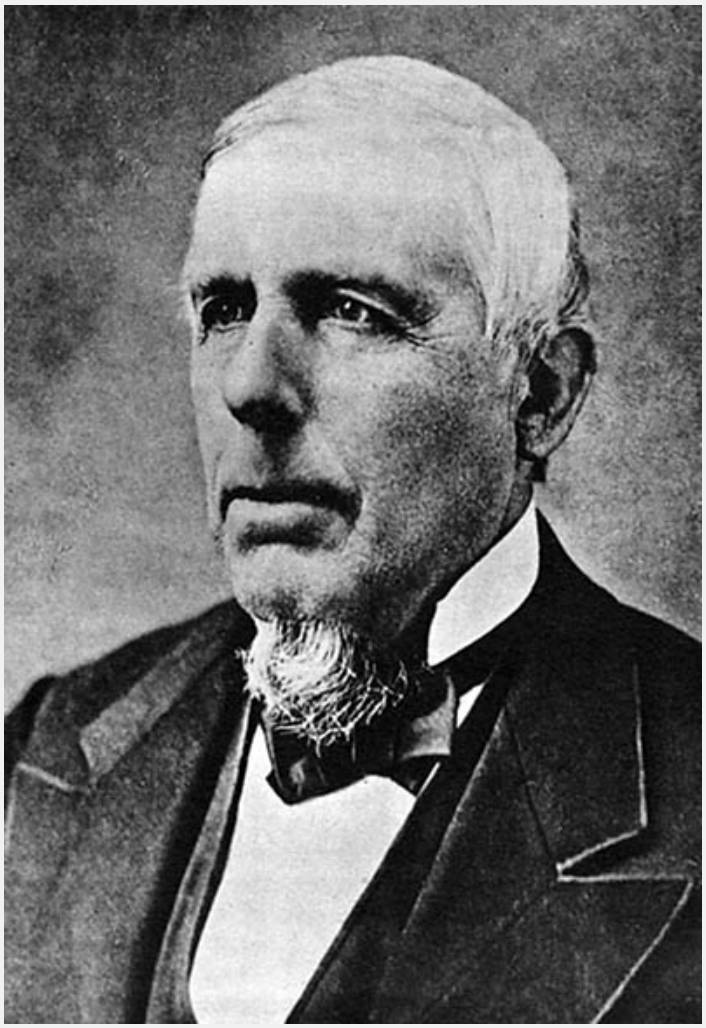

Neptejte se, jak a co počítal, ale dodnes neexistuje žádná obdoba této události. Agnes Clarková ve své knize „Dějiny astronomie v devatenáctém století“ napsala: „V důsledku hvězdného deště v roce 1833 se studium meteoritů stalo jednou provždy nedílnou součástí astronomie. Podle jejích poznámek to největší dopad mělo na Severní Ameriku.

Ve dnech 12.-13. listopadu 1824 byla v Mohuči pozorována jasná ohnivá koule. Následovalo

zemětřesení, které bylo zaznamenáno nejen v Mohuči, ale také v Toskánsku (Itálie). To vše bylo doprovázeno hustou mlhou. Zemětřesení bylo zaznamenáno také na ostrově Meleda. A pak 27. listopadu 1824 byla i v Praze pozorována ohnivá koule o velikosti Měsíce.

V letech 1800 až 1850 padaly z oblohy obrovské meteory nebo malé úlomky nějakého tělesa téměř každý den.

Daniel Kirkwood

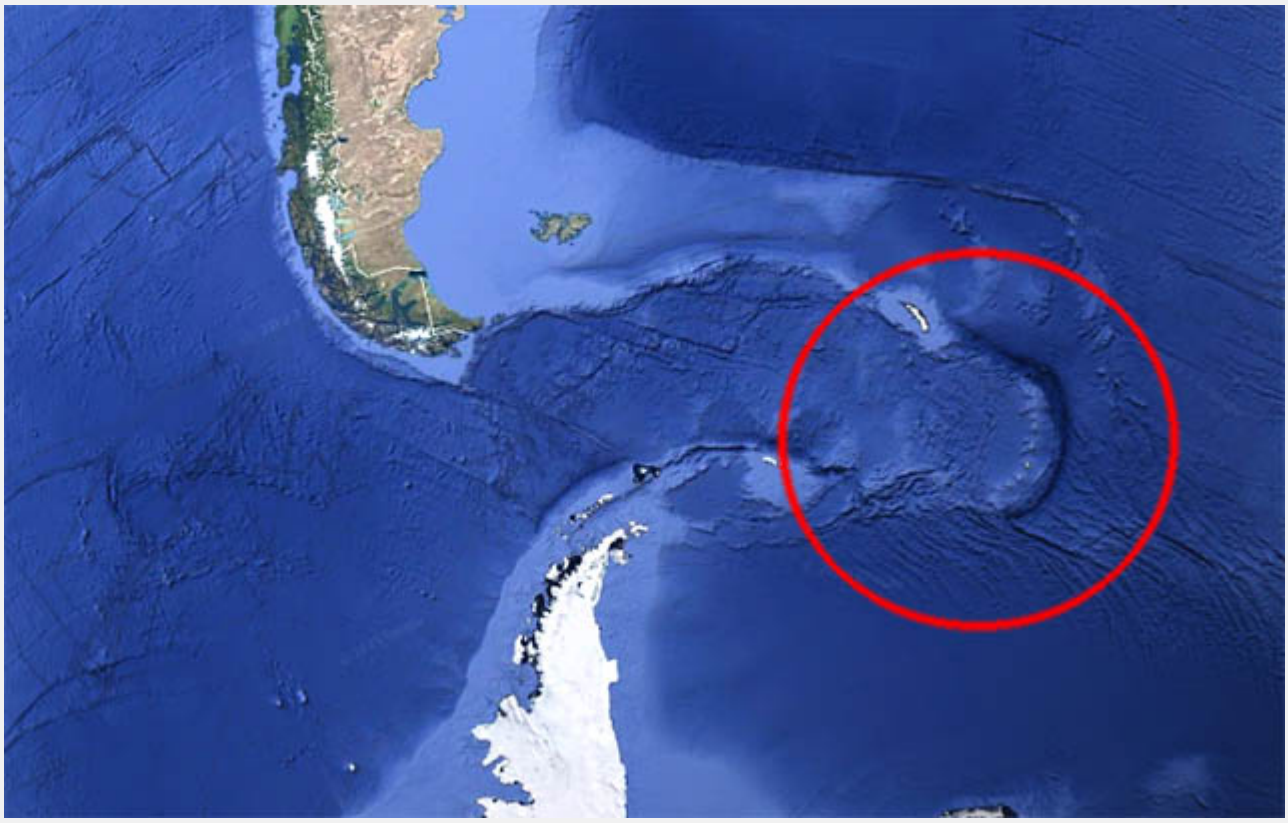
V roce 1887 v USA Daniel Kirkwood ve svém čtvrtletníku „Proceedings of the American Philosophical Society“, vydávaném od roku 1838, uvedl nejdůležitější kosmické události 19. století:

> *„V roce 1822, ve dnech 12. až 13. listopadu, byly po celé Evropě pozorovány různé úkazy. Nespočet padajících hvězd v Orenburgu, Varšavě a Kolíně nad Rýnem. Blesky v Oděse. Ohnivá koule, podobná petardě, a záblesk světla, z něhož se rozvinula jakási malá světelná opona, která se pak opět rozzářila a zazářila v jasných barvách duhy“.*

Tehdejší lidé, kteří nechápali takový rozsah událostí, je přirozeně přisuzovali přírodním jevům. Existuje velmi mnoho knih, které zaznamenávají meteory, atmosférické jevy atd. v období 12.-25. listopadu 1824. Je zcela zřejmé, že bouře, požáry a další přírodní katastrofy byly způsobeny tutéž jedinou událostí.

Vědci, kteří jsou skeptičtí i k myšlence jaderné války na počátku 19. století, se snaží najít jiné vysvětlení pro potopené budovy, pouště a další nesrovnalosti v oficiální historii. A jedním z takových

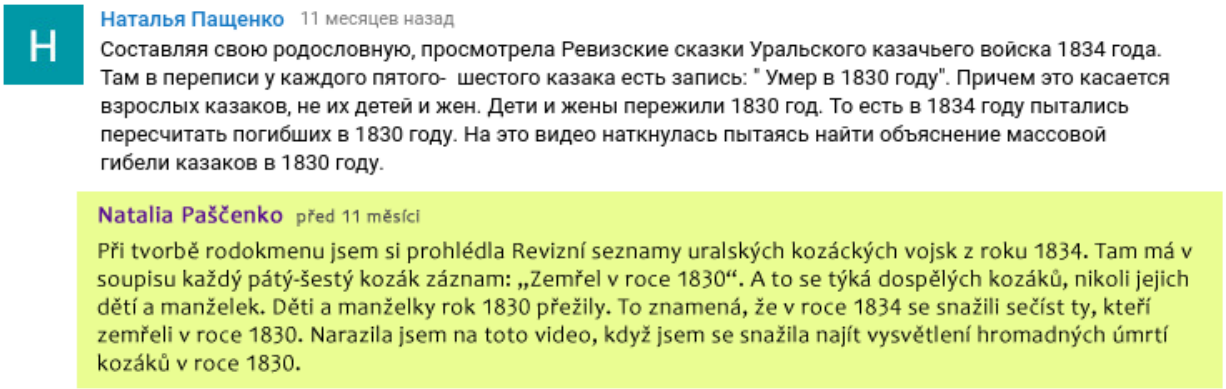
vysvětlení je asteroid/kometa, která údajně způsobila vznik Drakeova průlivu a Saharské pouště, a samotný asteroid se prý od planety odrazil jako koule. Pokud se na tuto úžinu podíváte běžným pohledem, zdá se, že zde oblouk, který údajně zanechal spadlý asteroid, rozrušil mořské dno. Podívejte se však pozorněji, zjevně se nejedná o kruh, ale téměř o pravý úhel.

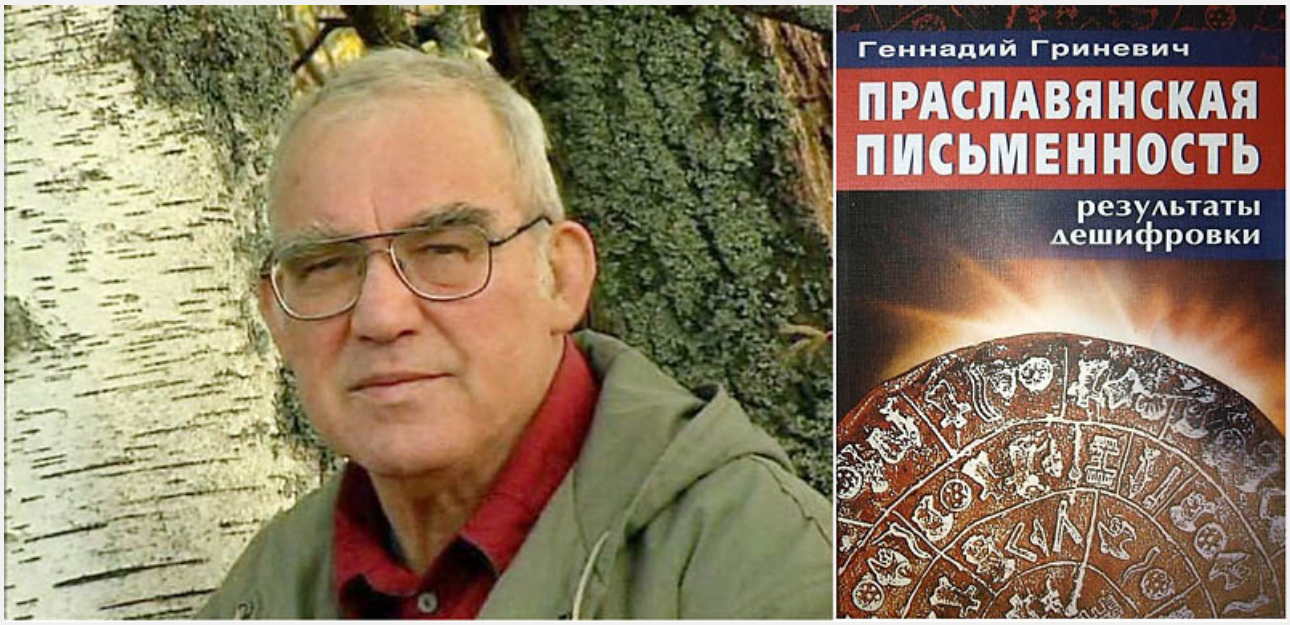
Drakeův průliv

A pokud to někdo neví, tyto ostrovy jsou hřebenem sopek. Ten byl způsoben zlomem tektonické desky **způsobené potopením Antarktidy o 400 metrů**. Ale o tom si povíme později, až se dostaneme k tématu takzvané „Potopy světa“.

Jedna z předplatitelek při sestavování svého rodokmenu pečlivě studovala revizní registry Uralského kozáckého vojska. Při sčítání lidu v roce 1834 má každý pátý až šestý kozák záznam: **„Zemřel v roce 1830“**. A to se týká dospělých kozáků, nikoli jejich dětí a manželek. Děti a manželky se roku 1830 dožily. Ukazuje se, že v roce 1834 se snažili započítat **kozáky, kteří zemřeli během hromadných úmrtí v roce 1830**.

Při studiu událostí těch let nemůžeme pominout překlad praslovanského písma, údajně „nečitelného“ etruského, který pořídil Gennadij Stanislavovič Griněvič.

Gennadij Stanislavovič Griněvič

Vřele doporučuji přečíst si originál. Popisuje události invaze „Navo Ra“, létající koule s energií velmi podobnou jaderné. Následuje citace:

> *„…dramatičnost situace umocňuje skutečnost, že existuje jakýsi „Navo Ra“ – mrtvé slunce, které vyzařuje super-žár, jímž zabíjí lidi, když nad nimi přelétá…“. O čem je tu řeč? Pravděpodobně o nějaké smrtící zbrani s neuvěřitelnou ničivou silou. Překlad textu na kameni z muzea v městě Perugii (Umbrie, vnitrozemský kraj ve střední Itálii) je doslovný. Ale zřejmě není třeba uvádět moderní překlad, protože vše v něm je dostatečně jasné, přestože některé jeho řádky stále nelze přeložit a jsou tam některá slova, jejichž výklad a překlad není vždy jednoznačný. Text je jednou z dramatických stránek dějin Slovanů. Historie nám neznámé, skryté před námi vzdáleností tisíců let.*

Zde je popis účinků radiace v Mayském kodexu Rio, cituji:

> *„…pes, který přišel, byl bez srsti a měl vypadané drápy…“.*

Tento popis není ničím jiným než popisem příznaků charakteristických pro nemoc z ozáření.

Dochovaly se popisy toho, co oficiální historici považují za počátek morové epidemie v roce 1333 v Číně:

> *„…před vypuknutím epidemie se pod zemí ozval hukot, hory se otřásly a některé spadly, spustil se ohnivý déšť, lidé, kteří to viděli, oslepli a pak rychle zemřeli…“.*

Trychtýře, které jsou ve vědecké komunitě prezentovány jako meteority, jsou většinou kruhové nebo se kruhovému tvaru blíží, jsou přibližně stejně velké a mají podobnou umělou strukturu. Tato umělá struktura, vzniklá dopadem něčeho masivního. **Takovým kráterům se dokonce vžilo obecné vědecké označení „impaktní krátery“.** Jak vidíte, takových kráterů je mnoho a jsou rozesety po celé Zemi. **Jejich zdroj zůstává pro oficiální vědce z velké části záhadou.** Existují pouze dva významné argumenty.

Prvním argumentem je, že téměř všechny krátery se nacházejí v úplně pustých nebo řídce osídlených oblastech. V místě dopadu meteoritu však pustina vzniknout nemusí. Přesněji řečeno, nikdy nevzniká. Je to zřejmá zákonitost na místě jaderného dopadu.

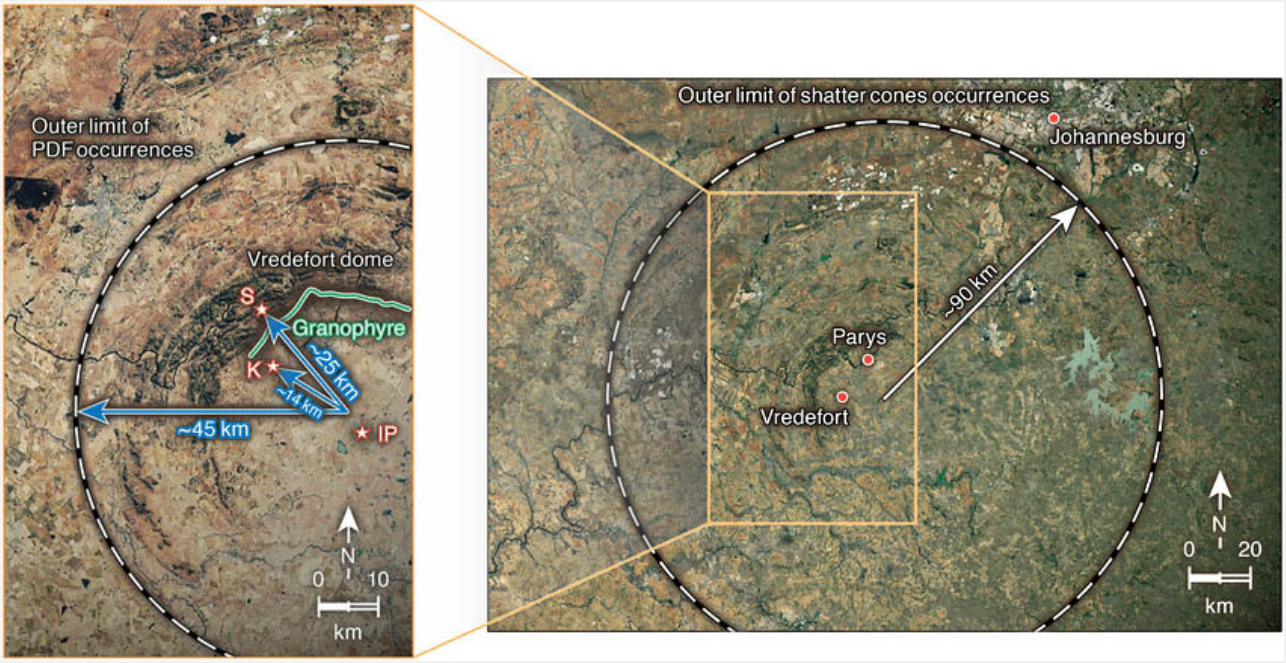
Druhý argument: kdyby byly krátery skutečně tak staré, dávno by je před povrchem země skryla „kulturní vrstva“, pokrytá pískem a dalšími sedimentárními horninami. Archeologové tvrdí, že půda roste v průměru rychlostí 1 metr za sto let, pak by naše krátery měly být již dávno v jedné rovině s povrchem. Jsou však dokonale zachovalé, jako by vznikly zcela nedávno.

Neexistuje totiž žádný důkaz, že by krátery byly meteoritického původu. To je jediná nabízející se verze, kterou může oficiální věda nabídnout.

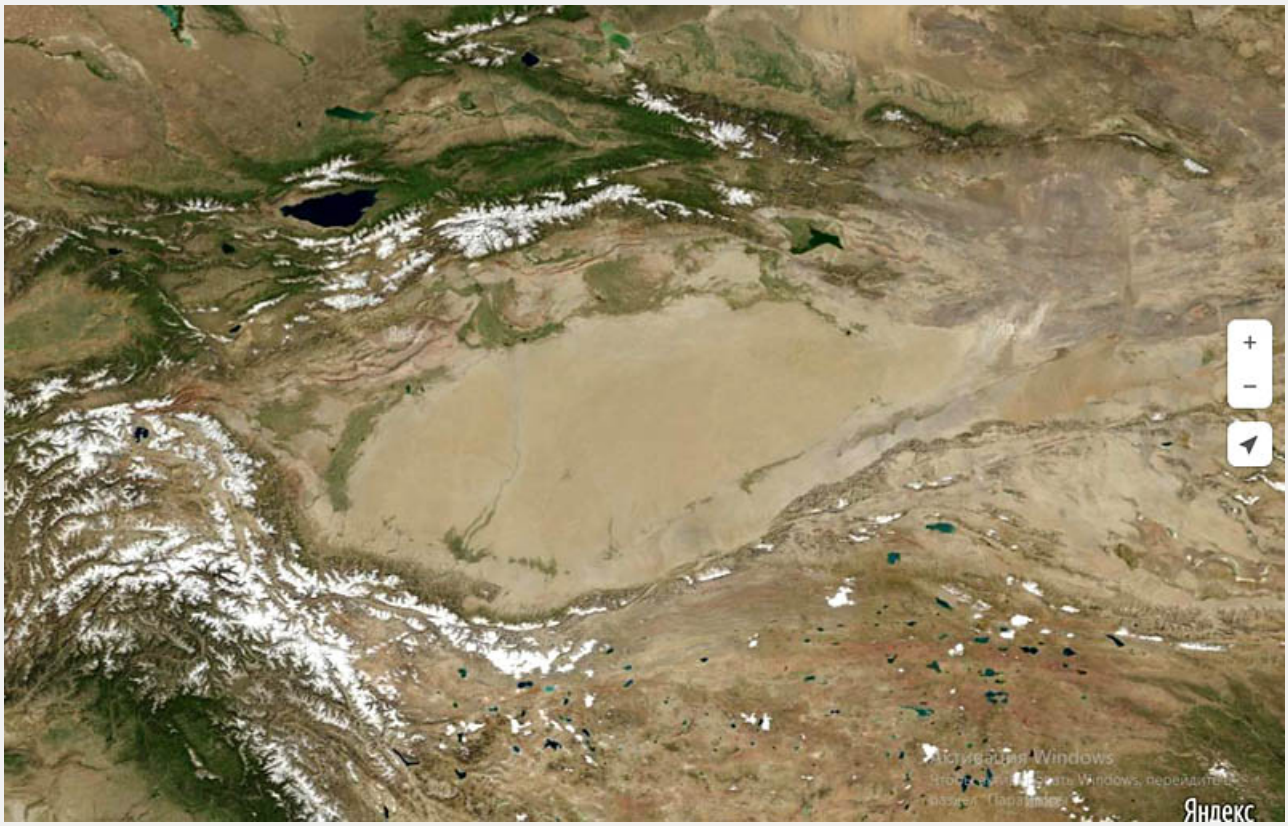
Ani při pozemním jaderném výbuchu netvoří země vždy tak charakteristický kužel. A pokud k výbuchu dojde v určité výšce, někdy dojde pouze k zatlačení zeminy. Pokud je výbuch dostatečně vysoký, nemusí vzniknout kráter vůbec. Mohou se vyskytovat i přechodné varianty – prvky vypařování a vyvrhování částí země a prvky tavení. Kráter po jaderném výbuchu nemusí být dokonale kruhový, neboť zemina může mít různou hmotnost. Přirozeně bude klást různý odpor. Stále se však výrazně liší od kráteru jiného původu.

Podívejme se sem. Toto je **kráter Vredefort v Jižní Africe**. Vidíte val v půlkruhu? A vidíte uvnitř kráteru dvě města?

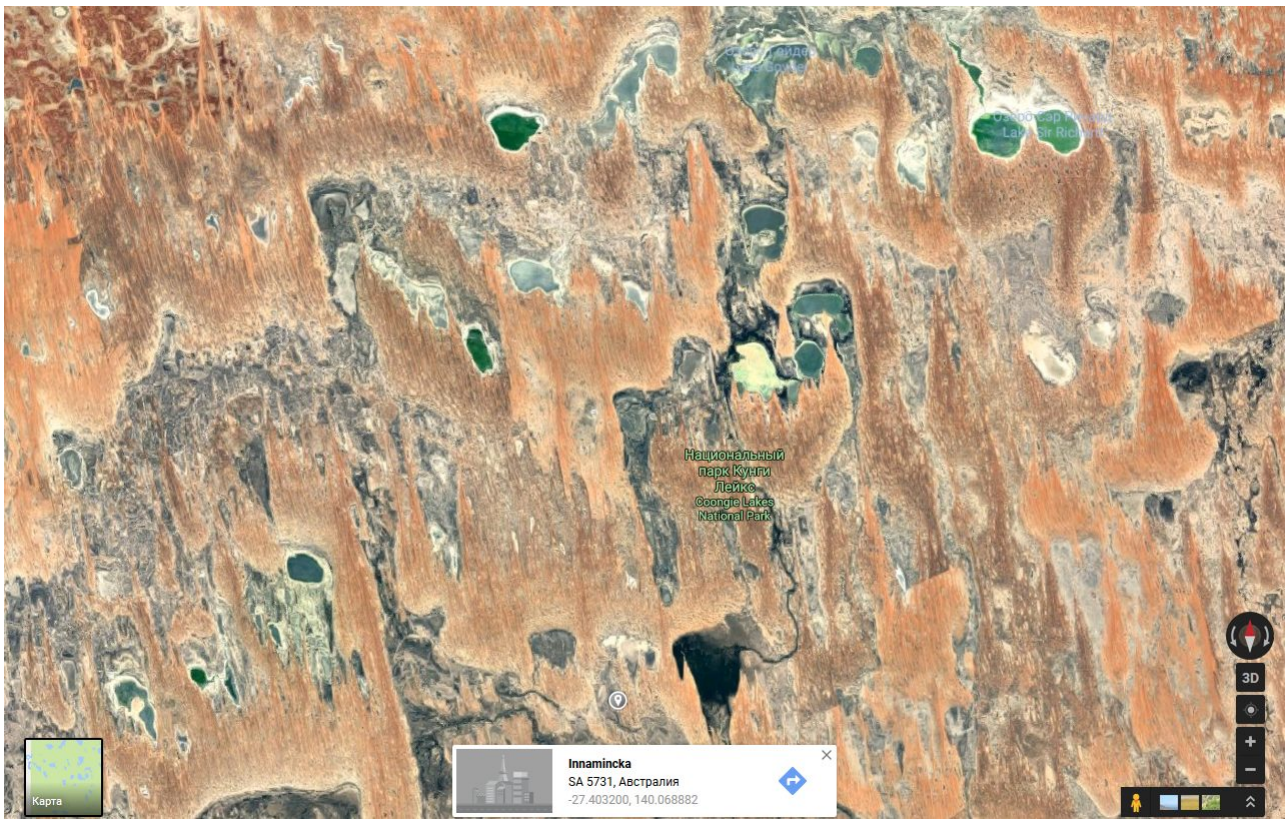
Kráter Vredefort, Jižní Afrika

Toto je skutečný meteoritický krátek, dokážete si představit velikost meteoritu a sílu výbuchu? Zdůrazňuji, že se ukázalo, že trychtýř není kulatý. A teď se podívejte sem, tohle je **poušť Taklamakan**, což je **další kráter avšak po meteoritu**.

Poušť Taklamakan, západní Čína

A teď to porovnejte s tím, co máme na Sibiři, na Sahaře, na Floridě nebo jako zde v Austrálii:

Jak se říká, pocítíte rozdíl. **Bude někdo tvrdit, že mnoho „meteoritů“ letělo z různých směrů vesmíru směrem k Zemi a všechny bez výjimky dopadly v kolmém úhlu, v různých částech světa, a to tak hromadně?** To je možné pouze v jediném případě – pokud je Země skutečně plochá a někdo házel kameny ve velké výšce. Pak pokryly Zemi v rozptylu. To je vše. Jiné možnosti takových meteoritických trychtýřů neexistují. Co však víme, je, že Země je koule. Možná není dokonale kulatá, ale je to planeta ve tvaru koule. A představit si, že ve stejnou dobu z různých směrů letí k Zemi hromada meteoritů – to připomíná spíše mimozemskou invazi než meteorit. Nerad se dotýkám tématu ploché Země a mimozemšťanů, ale v tomto případě jsem musel, protože jedině tak lze ospravedlnit směšnost teorie meteorického trychtýře.

Existuje také teorie. Že to není jen meteorit, ale jde o celou řadu návštěvníků z vesmíru. Údajně Země prošla pásem asteroidů a to, co zachytila, dopadlo na její povrch. Tato verze také není zcela pravdivá a existují pro to dva důvody.

Zaprvé, kdyby Země prošla pásem asteroidů nebo kosmického smetí či čehokoli jiného, krátery po dopadajících vesmírných tělesech by byly úplně všude na povrchu, tedy všude, a byly by rozmístěny víceméně rovnoměrně. **Ve skutečnosti však vidíme poměrně rozsáhlé shluky velkého množství kráterů a v okolí doslova nic.** Úlomky z asteroidu nebo komety by musely dopadat jen na vybraná území.

~~~

Přeložil mojmír, www.slovanskakosile.cz

předchozí článek
pokračování...

Sdílet
~~~